

CELIBATAS IR KRISTAUS ŽVILGSNIS Į KUNIGA

Tėvas Elijas CSJ

Lietuvos žiniasklaidoje šiandien daug dėmesio skiriama lotynų apeigų katalikų kunigų celibato klausimui. Kartais iš šių publikacijų užsimezga tikra polemika. Ši diskusija nėra nei nauja, nei vien tik lietuviška. Vakarų Bažnyčioje ji užsiplieskė septintajame šio amžiaus dešimtmetyje. Bendros sumaišties atmosferoje ši diskusija įgavo nepaprastą mastą. Įdėmiau pažvelgus į šiandieninę tų kraštų Bažnyčią, pasirodo, kad tai veikiau praeities dalykas. Kartkartėmis iš septintajame dešimtmetyje brendusių intelektualų aplinkos ši tema vėl iš naujo iškyla nuolat godžiai ieškančioje sensacingų dalykų žiniasklaidoje. Tačiau neatrodo, kad ši diskusija būtų labai svarbi tarp praktikuojančių tikinčiųjų. Tuo labiau jaunuoliams, kurie nepaisydami sumaišties liko Bažnyčioje arba grįžo į ją, kunigų celibatas nėra diskusijos ar polemikos objektas. Vis dėlto nevertėtų šį klausimą atidėti į šalį, nesvarbu, ar jis būtų aktualus, ar ne. Diskusija mus visados skatina visų pirma ieškoti Bažnyčios mokymo prasmės. Bažnyčios istorijoje buvę krizių laikotarpiai vertė apmąstyti ir patikslinti giluminę Evangelijos mintį. Šiuo straipsniu norima konstruktyviai pasitarnauti apmąstant katalikų kunigų celibatą, tačiau nesiekiamo įsivelti į polemiką.

Ką pasirenka kunigas

Pašaukimą į kunigystę lotynų apeigų katalikų Bažnyčioje galima svarstyti įvairiais požiūriais, ir visi jie atskleidžia, jog šis pašaukimas reikalauja visiško ir radikalaus asmeninio atsidavimo. Vis dėlto celibato reikalavimas apžvelgiant kiekvieną požiūrį atskirai neatsiskleidžia kaip vienodai akivaizdus ir būtinai pagrįstas. Norėčiau išskirti tris grupes, atitinkančias tris pašaukimą pasirenkančio kunigo asmeninio įsipareigojimo dimensijas. Kiekviena iš tų trijų dimensijų siejasi su vienu kunigo, atsiliepiančio į Kristaus kvietimą pasirinkimo, aspektu. Kunigas pasirenka kunigystės tarnybą kaip tarnavimą Bažnyčiai, vadovaujant Kristui. Tai reikalauja radikaliai atsžadėti sekti savo paties įkvėpimais ir idėjomis. Be to, kunigystės tarnyba yra asmeninės draugystės su Kristumi sfera. *Kaip ir kiekviena draugystė, ji pranoksta vien darbo sritį ir reikalauja užmegzti su bičiuliu bendrystę ir perimti bičiulio troškimus bei tapatintis su jais.* Galiausiai kunigystė turi vietą amžinoje Tėvo ir Sūnaus akivaizdoje. Tai Dievo amžinybės žvilgsnis į kunigą kaip tokį. Mes visi esame pakviesti įžengti į šį dievišką akiratį, nes krikščioniškasis gyvenimas kviečia atrasti kontempliatyviąją laimę.

Šie trys kunigystės pasirinkimo lygiai parodo tris vis gilėjančias kunigystės šventimų įžvalgas. Taigi nenuostabu, kad kunigui, išgyvenančiam savo kunigystę, minėtieji lygiai tolydžio atsiskleidžia. Visai normalu, kad pirmiausia jaunas vyras mąsto apie uolų tarnavimą žmonėms, po to jam atsiskleidžia karštos ir ištikimos bičiulystės svarba, galiausiai išryškėja troškimas kontempliuoti dovanai atsiskleidžiančią tiesą, tačiau tai dažniausiai įvyksta per daugybę išbandymų. Pašaukimas į kunigystę nėra vienkartinis įvykis; uolus kunigas gali tolydžio rasti tą vietą, kurią jam asmeniškai parengė Viešpats savo Bažnyčios slėpinyje.

Šios trys kunigo pasirinkimo dimensijos atitinka tris žmogaus asmenybės dimensijas: kūrinio įgyvendinimo, draugystės ir tiesos kontempliavimo. Kunigystės pašaukimas apima visą kunigo žmogiškąją asmenybę. Žvelgdami į kiekvieną dimensiją, regime, kad kunigas, atsakydamas į gaunamą sakramentą, paaukoja Dievui ką nors iš savo žmogiškosios

asmenybės. Pažvelkime, koki vaidmenį kiekvienoje minėtųjų dimensijų atlieka celibatas, ir ar šis reikalavimas būtinas. Po to aptarsime du paplitusius argumentus, kuriais šiandien prieštaraujama celibato reikalingumui.

Pirmasis požiūris: tarnavimas Bažnyčiai

Kunigystė – tai tarnavimas bendruomenei, kuri pati savyje yra slėpinys. Kunigas pašauktas kaip galima aiškiau perteikti Apreiškimą tam, kuris to pageidauja. Kaip katalikų kunigas, jis privalo besąlygiškai tarnauti pirmiausia tikintiesiems, taip pat ir visiems geros valios žmonėms, kurie, ieškodami tiesos, jam užduoda klausimus. Taigi kunigo veikla neįmanoma be išankstinių prielaidų: numanomas arba kunigo patarnavimo prašančiojo tikėjimas, arba to, kuris domisi Bažnyčios mokymo išmintimi, gera valia. Atsakydamas į klausimą, kunigas privalo priimti nuostata, kad į jį kreipiamasi kaip į Bažnyčios tarną. Jo kunigiškasis autoritetas yra Bažnyčios tikėjimo duotas ir apibrėžtas. Apskritai, klausiančiojo gera valia primena, kad Dievas pirmas paliečia žmogaus širdį. Bažnyčia nėra žmogiškas kūrinys. Kunigo prašoma patarnauti ar atsakyti, todėl, kad pasitikima jo autoritetu Dievo vardu, netgi jei tas pasitikėjimas dar nepatvirtintas – nes Dievo meilė visuomet iš pradžių slepiasi. Kunigas neturi teisės išduoti šį pasitikėjimą. Klausiančiojo tikėjimas nedviprasmiškai parodo, ką reikia perteikti: Bažnyčios tikėjimo šviesą. Tai taip pat atskleidžia būtinybę kunigui toliau gilinti ir gerinti savo turimą Bažnyčios mokymo pažinimą. Priešingu atveju jis praras teisę vykdyti savo įgaliojimus.

Atsidavimo reikalaujančios tarnybos sąlyga – tarnaujančiojo laisvė. Kunigo nuolatinis pasirengimas bei atvirumas priimti visus tuos, kuriems jis tarnauja, bei perteikti jiems tai, ko šie prašo, yra kartinės svarbos dalykas. Jei kunigas būtų vedęs ir atsakingas už šeimą, visa šeima persekiojimų atveju atsidurtų pavojuje. Totalitarinė politinė sistema, siekdama įtvirtinti savo valdžią, be jokių skrupulų moka pasinaudoti žmonių sąžine. Atsakomybė už šeimą tokiu atveju padarytų kunigą ypač pažeidžiamą. Kunigas negali apsiginti, jei puolama jo paties šeima. Nesena ortodoksų ir bizantinių apeigų katalikų Bažnyčių istorija labai aiškiai tai atskleidė. Taip pat ir taikos bei laisvės metais išpažinties paslaptis reikalauja iš kunigo didelio diskretiškumo ir pasiaukojimo. Taigi reikia tam tikro atsitraukimo nuo pasaulio dalykų. Tikintieji turi teisę visiškai pasitikėti kunigu kaip Dievo patikėtiniu. Tasai atsitraukimas būtinas taip pat ir tam, kad kunigas turėtų laiko gilinti savo turimą Bažnyčios mokymo pažinimą.

Vis dėlto kunigystės, kaip tarnybos, radikalus pobūdis dar nėra pakankama priežastis reikalauti kunigų celibato. Apskritai jokia tarnyba – nors ir kaip kilnu krikščioniškuoju požiūriu yra tarnauti – pati savaime negali pateisinti celibato. Yra tarnybų bei profesijų, kurios reikalauja tokio paties atsidavimo ar yra net pavojingesnės negu kunigo tarnyba. Niekas nereikalauja, kad gydytojas ar advokatas nesituoktų dėl profesinių paslapčių išlaikymo. Niekas nemano, jog kareivis ar policininkas negali tuoktis, nes jų tarnyba žmonių bendruomenės labai susijusi su rizika. Mat tarnyba kaip tokia priklauso realizuojamųjų dalykų plotmei, tai yra darbas ir kūrinys.

Žinoma, kunigystės tarnyba yra ypatingas darbas – kūrinys, reikalaujantis atsizadėjimo ir atsidavimo. Tarnaujantysis ne pats apibrėžia savo darbą. Jį pasirenka, taigi ir apibrėžia, aptarnaujamas. Katalikų kunigas tuo pačiu metu tarnauja ir jo prašančiam tikinčiajam, ir Kristui, kuris panorą, kad tuo tikinčiuoju būtų pasirūpinta. Kunigo tarnavimo darbas yra bent jau perteikti katalikų tikėjimą ir teikti sakramentus. Tačiau atsizadėjimai darbų ir

kūrybos lygmenyje negali tiesiogiai reikalauti atsizadėjimų asmeninės laimės lygmenyje, kuriam priklauso draugystė. Žmogaus „galutinis tikslas“ pranoksta bet koki kūrinį. Išliekanti asmeninė laimė yra anapus bet kurios medžiaginės kūrybos. Jos negali nustelbti joks laikinas darbas ar kūryba, kad ir kokia kilni ji būtų. Atsizadėjimai, lydintys kunigystės tarnybos kaip tokios vykdymą, negali reikalauti atsizadėjimų bičiuliškos meilės srityje. Šiuo požiūriu jie negali tiesiogiai liesti šventojo santuokos ryšio, pagrįsto visam gyvenimui pasižadėta bičiuliškąja meile. Naudingumas nėra pagrindas reikalauti, kad būtų paaukota bičiuliškoji meilė. Taigi celibatas negali būti visų pirma grindžiamas nauda. Jei žvelgiama vien tiktai į žmogiškąjį kunigo indėlį, t. y. jo kaip tarno triūsą, tiesiogiai nerandame priežasties, dėl kurios būtų laikomasi celibato. Atidėjus šalin bet koki naudingumo motyvą, reikia iš arčiau pažvelgti į kunigo santykį su Kristumi ir ypač į kunigo kunigystės ir paties Kristaus kunigystės santykį.

Celibato pagrindimo ieškodami vien tiktai atliekamo darbo lygmenyje labai lengvai padarytume išvadą, kad santuoka ir kunigystė yra priešingos, kaip dvi viena kitą atmetančios, tikrovės. Nes, jei koks nors dalykas yra neįmanomas darbo lygmenyje, tai paprastai būna dėl kito formaliai priešingo dalyko. Neįmanomybė čia paaiškinama priešingybe. Kita vertus, žmonių sąmonėje paprastai neskiriamos formaliosios ir emocinės priešingybės, todėl celibatas galėtų būti suvokiamas kaip klerikalinis pasibjaurėjimas santuoka. Akivaizdu, kad tokiu atveju niekas nenorėtų, kad pasirengimui santuokai vadovautų kunigas.

Mąstydami kūrinio įgyvendinimo lygmenyje, mes galime žvelgti ne tik į atliekamą triūsą, tačiau taip pat realizuotame darbe išvelgti ženklą savybę, ir tai Bažnyčioje yra labai svarbu. Iš tikrųjų kunigas Bažnyčioje ne vien tik darbuojasi kaip jos tarnas, tačiau savo celibatiniu luomu jis pats yra ženklas. Jo celibatas ženkliną Kristaus kaip Sužadėtinio, laukiančio išsirinktosios sužadėtinės – Bažnyčios, savo ruožtu besirengiančios jo šlovingam grįžimui, pasišventimą. Ar celibatas kaip ženklas yra būtinas? Ženkilai Bažnyčioje yra sakramentai ar bent jau pasitarnauja sakramentams. Sakramentiniai ženkilai ne vien tik rodo dieviškąją tikrovę, bet ši tikrovė juose esti ir veikia būdu, visiškai pranokstančiu jų materialiąją realizaciją.

Sakramentiniai ženkilai nukreipia tikėjimą į dieviškąjį slėpinį, jie tėra meninės realizacijos. Žinoma, į šiuose ženkluose ir visoje liturginėje, sakramentinėje ir kitokioje raiškoje yra ir žmogiškas įnašas. Tačiau šis įnašas lieka tik meninėje plotmėje. Bendradarbiaujančio su Dievu liturgijoje žmogaus konkretus vaidmuo visuomet tarnauja ženklui, vadinasi, žmogiškam kūriniumi. Tad šiuo kūrybinės veiklos, kaip ir tarnybos įgyvendinimo, požiūriu jokia ženklą realizacija negali paliesti asmeninės laimės srities tokiu mastu, kad būtų būtinas celibatas.

Tačiau, kai žvelgiame į ženklą jo talpinamo slėpinio požiūriu, visa pasikeičia. Šio slėpinio reikšmę nustato pats Dievas, ši reikšmė nepriklauso vien tik nuo žmogiškojo supratimo. Šio žmogiškojo suvokimo reikalavimą pranoksta dieviškasis ženklą išteigimas. Vienas Dievas žino, kaip išteigti mums reikiamą ženklą. Kunigystėje sakramentinio ženklą kilmė yra Kristaus - Kunigo asmuo. Taigi celibatinis kunigo luomas yra ženklas, kurį jis priėmė su pačiu kunigystės sakramentu. Vadinasi, celibatas yra ženklas, kurio panorėjo tasai, kuris išteigė kunigystės šventimus. Kad galėtume tai iš tikrųjų suprasti, reikia pažvelgti, kokią dalį celibatas užima Kristaus kunigystėje.

Antrasis požiūris: būti Kristaus bičiuliu

Kunigystė lotynų apeigų katalikų Bažnyčioje reiškia kvietimą ypatingu būdu gyventi Kristaus slėpiniu. Turimas omenyje ne tik liturginis, sakramentinis ar mokymo įpareigojimas, vedantis į Kristaus slėpinio esamybę. Bažnyčia mus ragina vis iš naujo grįžti prie mums dovanoto išminties šaltinio. Šis šaltinis ne abstraktus ar medžiaginis, bet asmeninis. Visa kyla iš Kristaus asmens, visiškai ir pilnutinai atiduodančio mums savo slėpinį. Krikščioniškoji kunigystės tarnystė labai lengvai gali būti supaprastinama į grynai laikiną gestą visumą. Liturgija tuomet akimirksniui įgyvendintų mūsų santykio su Dievu ženklą, tuo pat metu skirtą tiek Dievui, tiek žmonėms. Tačiau šis ženklas "neišlieka". Tokiu būdu kunigystė supaprastinama į grynai "religinį", ikikrikščionišką lygmenį, tai yra žmogaus – kūrinio gestą nematomojo Kūrėjo akivaizdoje. Šios aukos, vykdomos laike ir todėl jo apribotos, privalo būti kartojamos. Tačiau Bažnyčios kunigystė tokia nėra. Tai pašlovintojo Kristaus asmeninė kunigystė. Jėzus Kristus – Dievo ir Žmogaus Sūnus, įsikūnijęs Tėvo Žodis – yra vienintelis tarpininkas tarp Dievo ir žmogaus. Jis yra vienintelis Kunigas, tikraja prasme Vyriausiasis Kunigas. Savo paties pasirinkimu jis pasiaukuoja kaip deginamoji auka. Jo auka yra vienintelė žemėje ir istorijoje. Savo šventąja žmogyste ir savo pašlovintuoju kūnu jis yra visų sakramentų šaltinis. Dėl to nė vienas sakramentas nėra tik paprasčiausias pakartotas veiksmas. Jie visi kyla iš Kristaus buvimo šlovėje.

Taigi santykis tarp krikščioniškojo kunigo ir Kristaus yra visiškai kitoks negu santykis tarp vien tik "religinio" kunigo ir Dievo Kūrėjo. Religinio lygmens kunigas eina Dievo akivaizdon pagal žmogiškąjį ritualą su apeigine auka, simboliškai atstovaudamas kultui, kurį žmonės nori teikti Dievui. Krikščioniškojoje kunigystėje visa tai atlieka Kristus. Jis tai atliko vieną kartą už visus. Kunigas, atlikdamas savo tarnystę, kunigystės sakramento galia tampa Kristaus, vienintelio Vyriausiojo Kunigo, įrankiu. Kita vertus, religinio lygmens kunigas savo veiksmu pripažįsta ne vien tik tvėrimo aktą, tačiau taip pat liudija asmeninio Dievo apsireiškimo laukimą. Religinis žmogus siekia pažinti dieviškąją valią ir gauti priemones jai įvykdyti. O krikščioniškojoje kunigystėje vienintelio Vyriausiojo Kunigo prisikėlimu ir pašlovinimu šis aspektas yra visiškai pranoktas. Krikščioniškasis kunigas žino, kad jo Vyriausiasis Kunigas ilsisi šlovėje ir laukia tik žmonių atsako į savo dovanotą išganymą. Kadangi krikščioniškasis kunigas yra labiau instrumentinio, o ne autonominio pobūdžio ir nebelaukia Dievo apsireiškimo, gali atrodyti, jog jis savo kunigystę vykdo mažiau asmeniškai įsipareigojęs, palyginti su „ikikrikščionišku“ religinio lygmens kunigu. Tokiu atveju būtų sunku išvelgti krikščioniškosios kunigystės dieviškąją kilmę. Nuosekliai einant toliau, kadangi Dievo veiksmai visuomet turi prasmę, būtų absurdiška teigti, kad Dievas kažką daro veltui.

Dėl Kristaus aukos, kuri pilnutinai atbaigia visą kunigystę, asmeninis kunigo indėlis atrodo esąs menkesnis negu religiniame lygmenyje – juk iš tikrųjų tėra tik vienintelis kunigas – Kristus, o krikščioniškasis kunigas tėra tik jo ženklas, – todėl kunigo ryšys su Dievu kitoje plotmėje turi būti dar glaudesnis ir stipresnis. Galutinis religinio lygmens kunigystės siekis turi atverti naujas perspektyvas radikalesniam asmeniniam išitraukimui į santykį su Dievu. Kitaip nė negali būti. Jei krikščioniškasis kunigas yra visų pirma ženklas ir įrankis Kristaus rankose, ši pasyvumo būklė palieka jį laisvą ir leidžia jam giliau įsiskverbti į To, kuriam jis atstovauja, intenciją. Priešingu atveju krikščioniškoji kunigystė būtų kunigo asmens sumenkinimas, o religinio lygmens kunigystė būtų iš tikrųjų žmogiška.

Išganymo darbas visų pirma yra meilės ir gailestingumo darbas. Evangelija atskleidžia, kad Dievas visuomet viską atnaujiną meilėje ir per ją. Visa vyksta meilėje. Pirmutinė ir galutinė visų Dievo darbų priežastis yra meilė. Dievas, mus išgelbėdamas, užmezga abipusę bičiulystę su mumis. Jis nori, kad ši bičiulystė augtų per bendradarbiavimą su juo. Kunigo pašaukimas yra kvietimas bičiulystei, tai ypatinga atmaina vienintelio kvietimo, kuriuo visi žmonės šaukiami mylėti Dievą per atsidavimą jo meilei. Taigi, nors Kristus visados viršija kunigo žmogiškąjį atsidavimą kunigystės sakramente, vis dėlto būtent per kunigą Kristus išreiškia savo vienintelę kunigystę, reikalaujamas iš kunigo visiškai naujo atsidavimo bičiulystėje. Kunigas, išlikdamas ženklu, yra pakviestas tapti Kristaus, vadovaujančio šiam ženkliui, intencijos sergėtoju; ir jis yra kviečiamas pasiekti giliausią Kristaus kunigystės siekį. Šitai jis galės gyventi bičiulystės komunijoje su Vyriausiuoju Kunigu Jėzumi Kristumi. Krikščioniškojo kunigo išipareigojimas ne vien tik religinio kulto lygmens, kur šis išipareigojimas yra tik instrumentinio pobūdžio, bet ypač bičiulystės ir asmeninės laimės lygmens. Labai dažnai tai pamirštama.

Būtent čia išvelgiama galimybė – kartoju, galimybė – atsirasti celibato reikalavimui. Santuokos atveju bičiulystė reikalauja dovanoti kūną išskirtinėje ištikimybėje ir šventoje sandoroje su Dievu. Ar kūno pašventimas, lydintis kunigystės šventimų sakramentą ir įgyjantis visą savo reikšmę kaip savęs dovanojimas Kristaus bičiulystėje, – ar tasai kūno pašventimas gali būti toks išskirtinis, kad reikalautų kunigo celibato? Tai galima išvelgti tik galutinės Kristaus intencijos šviesoje. Koks yra jo kunigystės šaltinis ir kaip jo paaugotą kūną išreiškia ši šaltinį? Jei jo kūnas skirtas Kryžiaus meilės deginamajai aukai, ar tuomet šis pasišventimas reikalauja, kad Kristus liktų nevedęs?

Trečiasis požiūris: šlovingoji kunigystė

Matėme, kaip kunigo pasirinkimas tarnauti Bažnyčiai implikuoja didžiulį atsizadėjimą kūrinio ir darbo lygmenyje. Vykdydamas savo kunigystę kunigas yra visiškai susijęs su Kristumi, vieninteliu Vyriausiuoju Kunigu, kita vertus, susijęs su tikinčiuoju: kunigas tikinčiajam yra iš tikrųjų grynas Kristaus ženklas ir grynas jo instrumentas. Kristus visiems laikams užbaigė „religinę“ kunigystę, ir krikščioniškasis kunigas negali nieko prie to pridurti. Neužmirškime, kad kaip tik dėl krikščioniškojo kunigystės galutinio užbaigimo sąvokos „kunigystė“, „atnaša“, „auka“ ir visi kiti religinio turinio žodžiai turi analogišką prasmę, susijusią su jų pirmine prasme, o to šiandien daugelis teologų nesupranta...

Po to mes pamatėme, jog, norėdami suprasti išsizadėjimą, reikalaujamą iš vykdančio tarnystę kunigo, turime jį kildinti iš asmeninės Kristaus bičiulystės kunigui. Kunigystės tarnyba teturi prasmę tik ypatingoje bičiulystėje su Jėzumi. Bendradarbiavimas karališkojoje Kristaus kunigystėje teturi prasmę tik kaip meilės bendrystė su juo.

Kiekviena bendrystė pagrįsta draugystė pasiekia viršūnę susivienijus abiejų bičiulių troškimams. Kokiais gi troškimais Kristus nori dalytis su mumis? Vien pats faktas, kad paprasčiausiai norima to paties, dar nieko nereiškia, nes galima kartu norėti blogo dalyko arba kartu visai nieko nenorėti – tai būtų indiferentiškumo bendrystė. Taigi ko Kristus nori, kad mes drauge su juo trokštume? Norėdami iš tikrųjų suvokti jo bičiuliškąją meilę mums, turime tai žinoti. Norėdami suvokti bet kurios bičiulystės kilnumą ir gelmę, turime išvelgti aukščiausią ir galutinę jos savybę: kokią vienintelę savybę bendras troškimas teikia šiai bičiuliškajai meilei? Toji savybė – bičiulių vienybė. Ši vienybė tik tuomet sukuria tikrą

bičiulių laimę, jei ji yra tikra, tai yra jei ji kyla iš didžiausio ir galutinio žmogiškosios asmenybės gėrio siekimo.

Štai kodėl, radę kunigo tarnybos kilmę bei tikslą bičiulystėje ir vienybėje su Kristumi, mes galime čia atrasti ir kunigo laimę. Jei Kristus mūsų išgelbėjimui pašventė ir paaukojo savo šventąją žmogystę, kūną ir sielą ir jeigu jis mus išgelbėjo pirmiausia ne tam, kad užbaigtų kūrimo darbą, bet norėdamas įgyvendinti savo ir mūsų gyvenimo vienybę, kuri jau čia, žemėje, yra mūsų palaimos pradžia, – tuomet kunigas turi atrasti savo kunigystėje šią tikros žmogiškosios laimės patirtį.

Akivaizdu, kad Jėzaus meilė yra dieviška, tai vienatinio Sūnaus meilė Tėvui. Kristaus kunigystė kyla iš šios meilės ir yra įmanoma tik turint galvoje šią meilę. Jėzus išgelbėja žmones ta pačia meile, kuri jį vienija su Tėvu. Jis yra Kunigas pirma ir virš visa ko kaip Mylimasis Sūnus ir gali išgelbėti žmoniją tik suvienydamas ją su savo, kaip Sūnaus, Asmeniu, kad žmonija kaip ir jis gyventų Tėvo meile. Per šią meilės kunigystę žmonija, įkandin Kristaus žmogystės, įeina į amžinąją Tėvo ir Sūnaus akivaizdą.

Ar kunigas, iš meilės Kristui – Kunigui norintis būti jo gyvas ženklas, neturėtų visu savo asmeniniu gyvenimu, o ne tik vykdydamas sakramentinius įgaliojimus, ženklinti troškimą gyventi su Kristumi amžinojoje Tėvo akivaizdoje? Ar jis, atitikdamas savo, kaip ženklo, vaidmenį, neturėtų siekti pirmiausiai pats naudotis šiuo kunigiškuoju Kristaus troškimu, tapdamas pavyzdžiu visiems tiems, kuriems jis yra kunigas? Akivaizdu, kad tai neliečia jo galios veiksmingumo, tačiau apima dar gilesnį dalyką: šios galios tikslą – tapti Kristaus bičiuliu, o kartu tai yra ir visų krikščionių tikslas. Kunigo vaidmuo užsibaigia ne kunigiškąja tarnyba, bet asmeniniu šventumu, kuris krikščioniui reiškia laimę.

Viename Dieve yra amžina Tėvo ir Sūnaus, esančių meilės vienybėje, akivaizda. Ši absoliuti dieviškoji meilės vienybė yra vaisinga: iš jos kyla trečias dieviškasis Asmuo, Šventoji Dvasia, kuri pati yra Meilė ir Dovana. Amžinoji Tėvo ir Sūnaus akivaizda yra žvilgsnis, vienijantis juos į visiškai naują vienybę, kuri yra Šventosios Dvasios asmuo. Ši naujoji Tėvo ir Sūnaus vienybė Šventojoje Dvasioje vadinama šlove. Trejybės šlovė yra ne kas kita, kaip Meilė. Taigi Jėzaus kunigystės galutinis troškimas yra šlovė, vienijanti jį su Tėvu meilėje. Kaip ši Kristaus kunigystės šlovės intencija pasireiškia Kristaus gyvenime? Kaip ši šlovė, kuri yra vienintelės meilės Apsireiškimas, galėtų mums būti apreikšta, jeigu ne per jo kūną? Žodžių nepakanka išreikšti meilei. Tam reikia kūno. Jėzus priėmė gyvenimą tarp žmonių, atsisakydamas tiesiogiai regimos šlovės savo kūne, tam, kad būtų su mumis ir apsieitų su panašiu į mūsų kūnu, kad atskleistų šią šlovingąją meilę. Čia glūdi nepakartojamas jo kunigystės originalumas: tuo pačiu aktu jis įgyvendina ir pasaulio išganymą, ir įžengia į dieviškųjų asmenų šlovę. Tai ir yra tikroji jo celibato priežastis. Savo išskirtiniu pobūdžiu jo celibatas apreiskia vienintelę ir galutinę meilę Tėvui. Jeigu jo kunigystės šaltinis kyla iš Mylimojo Sūnaus žvilgsnio Tėvui, tas pats meilės žvilgsnis taip pat traukia jo kūną ir pašvenčia jį Tėvui. Taigi Kristaus celibatas jo žemiškojo gyvenimo metu reiškia jo kūne esančią šlovę, kylančią iš jo meilės Tėvui. Kristaus celibate ši šlovė pasirodo kaip Mylimojo Sūnaus asmens apsireiškimas ir taip pat kaip jo galutinio įžengimo į šlovę per mirtį ir prisikėlimą išankstinė nuoroda.

Kristaus kunigystės šaltinis – jo žvilgsnis į Tėvą, apimantis visą jo esybę deginamojoje meilės aukoje. O Kristaus kunigystės tikslas – tai jo, kaip Sūnaus, šlovė, apimanti taip pat ir jo kūną. Šlovės, kuri jau yra Sūnaus kūno celibate, dėka Tėvas naujai žvelgia į jį ir į

mus. Celibatu aukodamas savo kūną Tėvui, Jėzus jau yra susijęs su šlovės slėpiniu, kuris savo ruožtu per prisikėlimą įgyja naują spindesį. Jo prisikėlęs kūnas pradeda realų tęstinumą tarp dangaus šlovės ir mūsų žemės. Kristaus kūnas esti danguje, ir taip pat slėpiningu, tačiau labai realiu būdu pasaulis esti jame. Pašlovintasis Jėzaus kūnas tarsi „apgaubia“ mūsų pasaulį. Štai kodėl per šlovingąjį Sūnaus kūną Tėvas nauju žvilgsniu žvelgia į visą mūsų kūniškąjį pasaulį ir visa tai, kas jame vyksta.

Mes žinome, kad asmeniniai Jėzaus vardai yra Sūnus ir Dievo Žodis. Vakarų Bažnyčioje mažiau paplitęs dar vienas asmeninis vardas, kurį šv. Tomas Akvinietis priskiria tam pačiam lygmeniui, – "Tėvo Atvaizdas". Ar galima teigti, jog pašlovintasis Jėzaus kūnas yra šlovės atvaizdas? Per jo pašlovintąjį kūną visa tai, kas vyksta pasaulyje, galutinai įžengia Tėvo ir Sūnaus amžinojū akivaizdą. Jau ne vien ženklai byloja žemiškajam žmogui, ženklandami dieviškąją tikrovę. Dabar yra pašlovintojo Kristaus kūno ženklas, kuriuo Tėvui pateikiamas mūsų pasaulis, suvienytas jo Mylimajame Sūnuje kaip galvoje ir taip atveriantis vietą jo šlovei.

Ar reikia siekti tiek toli ieškant celibato reikmės pagrindimo? Tai yra Jėzaus kvietimas iki galo išgyventi jo slėpinį. Kristaus celibatas sudaro dalį jo giliosios intencijos – kūnu apreikšti šlovę Sūnaus, vieno su Tėvu meilėje, kad visas kūnų pasaulis būtų įvesdintas į šią vienybę ir dalyvautų trejybinės meilės vaisingume. Tokia yra Kristaus celibato prasmė. Jis šitaip savo kūno auką parengia atnašai, išsiliejančiai į šlovę. Kristaus kunigas yra kviečiamas pats išgyventi šį celibatą, turintį dalį šlovingoje Kristaus kunigystėje.

Taigi, būdamas pašauktas į kunigystę, kunigas vykdo Kristaus kunigystę visų pirma kaip instrumentinį ženklą. Tačiau jo sakramentas tampa dar radikalesnės dovanos šaltiniu. Kunigo celibatinis luomas, išsiskiręs bičiulystėje su Kristumi, – tai Velykinės aukos ženklas. Visam gyvenimui išitraukdamas visu savo asmeniu, kūnu ir siela, kunigas pašauktas būti Avinėlio šlovės atvaizdu, Avinėlio vienintelio mums skirto perėjimo iš mirties į gyvenimą. Taigi kunigo celibatas, kaip ir Kristaus, yra kūnų prisikėlimo ženklas, liudijantis, kad išvaduotas iš nuodėmės ir mirties žmogiškasis būvis bus paimtas į dangų meilėje. Jeigu Avinėlis simbolizuoja Jėzus ir Tėvo valios vienybę, deginamojoje meilės aukoje – Jėzaus žmogiškoji valia paklūsta jo dieviškajai valiai iki mirties – celibatas yra gyvas ženklas, išreiškiantis kunigo ir Vyriausiojo Kunigo valios vienybę, t. y. pačiu savimi tapti savo atnašos auka, nes ši atnaša atskleidžia meilę, esančią galutinėje šlovėje.

Kunigystės sakramentas kunigą pirmiausia įgalina vykdyti tarnystę Bažnyčioje, tačiau šventimais jis kartu tampa taip pat prisikėlimo ženklo dalininkas. Celibato būklė yra šlovingojo Kristaus kūno būklės pavyzdys. Tiesa, tarp kunigo celibato ir Kristaus kūno šlovės tėra tik labai netobulas panašumas. Tačiau dėl mūsų ką tik aptarto Kristaus celibato ir Sūnaus šlovės ryšio kunigo celibatas yra tinkamiausias šios šlovės ženklas. Galima sakyti, kad Kristaus kūno šlovingoji būklė yra pavyzdinė kunigiškojo celibato priežastis. Taigi kunigas šaukiamas pats tapti pasaulyje šlovingosios Kristaus kūno būklės pavyzdžiu. Tai yra vis labiau išgyvenant savo pašaukimą pagal Kristaus kunigystės išmintį, jo gyvenimo ir bičiulystės Jėzui tiesa iš tikrųjų įsikūnys jo celibatinėje būklėje. Paties Dievo žvilgsnyje jo gyvenimas taps šlovingojo Avinėlio, esančio pasaulyje, ženklu. Galima netgi pasakyti, jog celibatinė kunigo būklė iš anksto regimai nurodo laipsnišką žmogiškojo gyvenimo įžengimą į šlovę.

Po to kunigas šaukiamas tapti pavyzdžiu kitiems tikintiesiems, norintiems ne vien sakramentinių kunigo patarnavimų, bet siekiantiems aukščiausio reiklumo savo gyvenimo malonėje. Kitaip tariant, tiems, kurie vilties žvilgsniu jau šiame pasaulyje ieško šlovingojo prisikėlimo ženklų, celibatinis kunigo gyvenimas vaisingai išsiskleidžia suvokiant pašaukimus skaistybei dėl dangaus karalystės. Kunigo vaisingumas pasireiškia atsidavimu, kuris iš tikro yra savo paties asmeniu leisti pasirodyti Dievo tėvystei – Dievo, kviečiančio žmoniją dalyvauti jo šlovėje.

Žinoma, celibatinis kunigo pasišventimas nėra būtinas tuo pačiu būdu kaip ir Kristaus kūno pasišventimas, kuris vienintelis yra būtinas. Tačiau šis pasišventimas yra Kristaus celibato ženklas, Kristaus, išreiškiančio Sūnaus žvilgsnį į Tėvą, visos gyvybės ir visos palaimos šaltinį, taip pat ir Tėvo žvilgsnį į Sūnų, kuriuo Tėvas kontempliuoja jame visą atnaujintą ir pašlovintą kūriniją. Tikintieji taip pat kaip ir kunigas kviečiami išitraukti į šį amžinąjį kontempliuojantį žvilgsnį, nukreiptą į celibato būklę, – kad galėtų išlikti iki galo ištikimi išminčiai Dievo, įsikūnijusio mūsų žmogiškajame būvyje.

Jei tam tikromis sąlygomis Bažnyčia duoda dispensą nuo celibato, pavyzdžiui, bizantinių apeigų katalikų kunigams, tai visiškai nesumenkina kunigystės šventimų gilios intencijos. Jei ši intencija implikuoja celibatą, tai visiškai nereiškia vien tik asketinės priemonės, paniekos ar pasibjaurėjimo santuokiniu gyvenimu, nei vien tik disciplinos priemonės, kuria siekiama didesnio apaštalavimo efektyvumo. Tai yra meilės, reiklios meilės ženklas. Celibato intencija reiškia kvietimą itin radikaliai išgyventi Kristaus kunigystės slėpinį, kuriame išsiskleidžia visas jo asmens slėpinys. Taigi visas kunigystės pašaukimas gali būti sutrauktas į dvi šv. Jono evangelijos ištraukas: „Jau nebevadinau jūsų tarnais, nes tarnas nežino, ką veikia šeimininkas. Jus aš draugais vadinau, nes jums viską paskelbiau, ką buvau iš savo Tėvo girdėjęs". (Jn 15, 15–16); „Tėve, aš noriu, kad tavo pavestieji būtų su manim ten, kur ir aš; kad jie pamatytų mano šlovę, kurią esi man suteikęs, nes pamilai mane prieš pasaulio įkūrimą" (Jn 17, 24).

Pirmoji prieštara: prieš prigimtį

Dažnai kalbama, jog celibatas, tiesa, esąs kilnus idealas, tačiau pagal jį neįmanoma gyventi. Žmogiškoji silpnybė sudaranti kliūtį įgyvendinti tai, kas savaime yra teisinga ir siektina. Galima paklausti, kas tokiu atveju manoma apie žmogaus laisvę ir orumą? Ar žmogaus silpnybė gali būti lemianti priežastis, kad nebūtų daroma tai, kas teisinga? Ar nepasisekimo rizika gali nustatyti žygio kryptį? Tačiau iš visų šių gana neapibrėžtų argumentų dėl žmogaus silpnumo dažnai išvedama tikslesnė prieštara, esą celibatas nukreiptas tiesiog prieš žmogaus prigimtį. Ši prieštara yra labai sviri, nes Bažnyčios mokymas pabrėžia, jog dovanojant malonę visuomet atsižvelgiama į prigimtį.

Prieš ieškant atsakymo į šį priekaištą, pirmiau verta pasvarstyti giminingą, tačiau irgi neatsakytą klausimą. Kur glūdi santuokinio gyvenimo prigimtinė būtinybė? Kokia pagrindinė priežastis teikia prasmę santuokai: bičiuliška sutuoktinių meilė ar santuokinis gyvenimas? Kodėl konkretus vyras ir konkreti moteris susijungia santuokoje – ar dėl bičiulystės, ar dėl santuokinio gyvenimo? Jei santuokinis gyvenimas yra vadinamoji „prigimtinė" būtinybė, kuri įpareigoja ir kurioje glūdi santuokos tikslas, sutuoktinių bičiulystė sumenkinama, ji tampa tik priemone. Tokia bičiulystė atspindi savo tikrosios prasmės žmogaus laimei. Ji negalėtų būti tikra. Priešingai, jei santuokos priežastis yra vyro ir moters tarpusavio meilės pasirinkimas, santuokinis gyvenimas atsiduria savo vietoje, –

tai yra santuokos prigimtinė savybė. Taigi tasai santuokinis gyvenimas negali savaime būti įpareigojantis kaip būtinybė. Kita vertus, laisvas atsivėrimas Kūrėjo veikimui, pradedant naują gyvybę, santuokiniam gyvenimui teikia sakralią reikšmę. Tasai gyvenimas priklauso Dievui. Sutuoktiniai yra tiesiogiai atsakingi už jį Dievo akivaizdoje. Taigi ši galimybė gyventi celibate nėra nei priešinga prigimčiai, nei prieštaringa. Tačiau klausimas, ar jos išties reikalaujama, visiškai priklauso nuo dieviškosios iniciatyvos. Šiame straipsnyje mes ir stengiamės suvokti būtent šią iniciatyvą.

Kad ir kaip būtų, argumentas esą celibatas priešingas prigimčiai ir jame gyvenančiam kunigui per daug gresia žmogiškosios silpnybės pavojai, neišlaiko kritikos. Iš tikrųjų šios nuomonės suponuoja labai pesimistinį požiūrį į santuoką. Bičiuliškoji meilė taptų ne pirminė, bet antrinė priežastis ir nebetektų prasmės. Išnyktų taip pat ir ištikimybės reikalavimas. Negana to, jei skaistybės dorybė neįmanoma kunigui, kokia vieta jai lieka santuokoje? Kokią pagarbą vienas kitam rodys sutuoktiniai? Ką tuomet begali reikšti kūnų tarpusavio atsidavimas, jei jis tėra tik atsakas į instinktą, diktuojantį ir viršesni už bičiulystę? Atsivėrimas gyvybei čia tampa atsitiktine pasekme ir trukdančiu priedu. Galiausiai, sekant tokia logika, vien žaismingas malonumas lemia visus pasirinkimus ir tampa galutiniu tikslu.

Antroji priešara: rengimas santuokai

Priekaištas, jog celibate gyvenantis kunigas nesugeba parengti poros santuokai, neteisingas, jei iš tiesų suvokiame, kokį patarnavimą kunigas teikia norinčiai santuokos sakramento porai. Tik neišmanėlis gali galvoti, kad kunigas turėtų rengti jauną porą santuokiniam gyvenimui, remdamasis savo paties santuokos išgyvenimu. Tokios prielaidos rodytų, jog katalikų kunigo vaidmuo, taip pat pačios santuokos orumas suprantamas klaidingai. Kas galėtų pretenduoti iš tikrųjų parengti porą santuokai? Argi pirmiausiai tai neturėtų įvykti saugioje šeimyninėje aplinkoje, kurioje auga vaikai? Artimu šeimos ryšiu susiję tėvas ir motina yra pašaukti padėti vaikui atverti savo širdį ir protą bičiulystės laimei ir taip pat visiems jos reikalavimams. Savo gyvenimu ir žodžiais tėvai privalo duoti vaikui orumo, intymumo ir meilės bendravimo suvokimą. Vaikas paprasčiausiai turi teisę į asmeninį auklėjimą, geriausiai parengiantį jį svarbiems gyvenimo pasirinkimams. Taip jis bus iš tikrųjų laisvas.

Taigi kunigas pats nėra paprastas „rengėjas“ santuokai. Porai jis visų pirma turi būti liudytojas Kristaus vardu. Jis tiktai atsako į poros, norinčios susituokti Bažnyčioje, išsakytą pasiryžimą. Jis patarnauja porai, pasirinkusiai priimti Santuokos sakramentą visos krikščionių bendrijos, tai yra Bažnyčios, akivaizdoje. Kunigas per trumpą laiką nesiima rengti poros santuokai – tai neturėtų prasmės. Jis rengia porą priimti sakramentą, dėl kurio pora ir kreipėsi į jį. Kunigas yra atsakingas Jėzui Kristui.

Akivaizdu, jog šitas pasirengimas apima taip pat ir visus prigimtinius bičiulystės bei santuokos reikalavimus, kuriuos turėjo atskleisti ankstesnis auklėjimas. Kunigas privalo perteikti Bažnyčios duodamą išmintį ir protingai paaiškinti visa tai, ką jaunimas jau galėjo gauti iš savo tėvų, tačiau ko galbūt dar iki galo sąmoningai nesuvokia. Taigi kunigas suteikia jų asmeniniam išsilavinimui šviesos, leidžiančios daryti aiškesnius pasirinkimus būsimojoje santuokoje ir įtaigiau auklėti savo vaikus.

Prigimtinių santuokos reikalavimų priminimas papildo galimus besirengiančiųjų tuoktis išsilavinimo trūkumus. Bet kuriuo atveju kunigas besikreipiantiems privalo perteikti būtinas žinias, leidžiančias pasirinkti Santuokos sakramentą. Kunigas privalo jų protui atskleisti krikščioniškosios santuokos, pagrįstos prigimtaine santuoka, reikšmę. Taip jis teikia be išlygų būtiną patarnavimą tiems, kurie laisvai pasirenka vienas kitą kaip porą ir Kristų kaip pagrindinį sakramento steigėją.

Akivaizdu, kad kiekvienoje santuokoje yra neperteikiamas ir nenusakomas aspektas. Kiekvienoje bičiulystėje gimsta meilės paslaptis, o šios paslapties šaltinis yra bičiulių tarpusavio pasirinkimas. Ši paslaptis auga drauge su meile. Vien tik bičiuliai supranta, kodėl jie myli vienas kitą. Kiekvienoje bičiulystėje išgyvenama unikali meilė. Ši nesuprastinama ir neperpasakojama bičiulių paslaptis tam tikra prasme viršija bet kokią parengimą – nebent išskyla būtinybė būti pasirengusiems ją ginti! Santuoktinių kūnų dovana vienas kitam išreiškia šią paslaptį. Prigimtinis atvirumas naujos gyvybės dovanai teikia šiai paslapčiai sakralinį pobūdį. Ši paslaptis gali nešti vaisių bendradarbiaujant su Kūrėju, ji toliau spinduliuoja šeimos gyvenime, nes tėvų ir vaikų židinyse šviečia unikalia vienybe ir intymumu. Šiandienos kultūroje intymumas dažnai sunaikinamas. Šio intymumo liekanos, žmogaus kūno nuogybė, eksploatuojama turint ekonominius ir, be abejo, ideologinius tikslus. Susidūrus su šiuo šiurkščiu eksploatavimu tampa vis sunkiau suvokti ir gerbti santuokos paslaptį. Šioje srityje puolamas šeimos židinyse, šeimos auklėjimas ir galiausiai pats žmogaus kūno orumas.

Priekaištas, esą celibate gyvenantis kunigas negali parengti poros santuokai, apima tris klaidas. Pirmiausia ši prielaida paneigia krikščioniškąją santuokos pobūdį Bažnyčioje. Kunigas yra kaip Kristaus liudytojas, tarnaujantis tikėjimui. Jis perteikia ne savo paties gyvenimo patirtį, bet tai, ką nori duoti Kristus, Bažnyčios jaunikis. Štai koks yra kunigo vaidmuo. Antras dalykas, minėtojoje prieštaroje implicitiškai neigiama poros galimybė pripažinti kunigui šį vaidmenį. Ši priešara neigia laisvę poros, ketinančios dėl šio sakramentinio patarnavimo kreiptis į kunigą. Tarsi sužadėtiniai nežinotų, kad kreipdamiesi į kunigą jie tuo pačiu metu kreipiasi į Kristų pašventinti jų santuoką. Trečias dalykas, ši nuostata kėsina į santuokinės meilės intymumo paslaptį, nes daroma prielaida, jog kunigas turėtų perteikti savo paties santuokos išgyvenimus ir įvesdinti porą į sritį, teisėtai nepriimančią jokie išorinio tarpininkavimo.

Išvada: išminties įžvalga

Išminties įžvalga atskleidžia mums tikrąją Bažnyčios reikalaujamų dalykų priežastį. Bažnyčios doktrina anaipol nėra paprastas teologinių išvadų surikiavimas pagal loginę seką. Apreiškimas iš tikrųjų verčia Bažnyčią priimti būtinas teologines išvadas. Šie dalykai yra protingo Dievo žodžio apmąstymo vaisius. Šis apmąstymas teisėtas ir netgi būtinas, nes Dievas kalbėjo žmonių kalba. Bažnyčia tarnauja savo tikintiesiems, stengdamasi suvokti Dievo pavartotų žmogiškų žodžių tikrąją reikšmę. Tačiau šios išvados niekuomet netampa tikinčiajam paskutiniu žodžiu. Nes Bažnyčios mokymas dovanoja žmogui naują likimą, naują viltį, idant tuo gyventume.

Bažnyčia mums siūlo naują gyvenimą pagal dieviškąją išmintį, paskelbtą įsikūnijusio Dievo žodžio, Jėzaus Kristaus. Ši dovana visų pirma yra mums atsiduodančio Dievo iniciatyva. Jėzus mus ragina vis labiau gilinti šią išminties įžvalgą, savo ruožtu imantis iniciatyvų. Šios iniciatyvos, kurių mes galime imtis, yra mūsų meilės veiksmai. Kilniausia žmogaus

iniciatyva yra tikėjimu stojus Dievo akivaizdon paklausti „kodėl“. Šis klausimas nereiškia nei abejonės, nei pagarbos stokos nuo mūsų akių pasislėpusiam Dievui. Priešingai, po tikėjimo klusnumo tai yra ženklas, kad žmogus savo meile nori tobulai susivienyti su dieviškosios meilės valia. Su meile klausiant, klausimas „kodėl“ mus ragina pakilti iki dieviškosios išminties šaltinio ir čia atrasti galutinę mūsų gyvenimo tikėjimu prasmę. Iš „kodėl“ kilusi paieška, siekiant galutinės prasmės to, ko Dievas prašo iš mūsų visų ir asmeniškai iš kiekvieno, yra mūsų augimo malonėje atspirtis. Šis ieškojimas reikalauja būti itin aktyviems mūsų pasirinkimuose, kreipiančiuose mus į mūsų laimę. Vien tik išminties troškimas nušviečia visas kitas iniciatyvas, kurių imamės savo gyvenime. Galutinis Evangelijos pažadas yra palaimingasis Viešpaties regėjimas. Dievas atsiduos mūsų sielai, kad galėtumėm jį matyti tokį, koks jis yra.

Nūdienos pasaulyje žiniasklaida ir kitos techninės komunikacijos priemonės atlieka svarbų vaidmenį ugdant žmogaus protą. Nelaimė, vaizdų gausybės pasiūla visiškai negarantuoja, kad protas ras reikalingą kontaktą su realybe. Ši vaizdų pasiūla neskatina žmogaus ieškoti galutinės pasirinkimų prasmės. Veikiau priešingai. Klausydamasis ar žvelgdamas į žiniasklaidos pateikiamus dalykus, žmogus darosi pasyvus. Žiniasklaidos siūlomi teiginiai anaiptol nekviečia tirti perteikiamos informacijos. Absurdiški ir tušti dalykai perteikiami lengvai ir greitai, panašiai kaip blogos naujienos ar skandalai. Šioje vis labiau būdingoje šiandieniniam pasauliui atmosferoje, kai laisvai keičiamasi vaizdais ir nuomonėmis, žmogus turės iš naujo išmokti gyventi, kad galėtų dvasiškai išgyventi. Žmogus turės labai sąmoningai suvokti tai, ko jis iš tikrųjų nori, įsisąmoninti galutinę savo pasirinkimų prasmę. Priešingu atveju jis rizikuoja prarasti asmeninę laisvę. Žmogaus laimė neišsiverš iš karštligiško tuštybės vaikymosi, o jo gyvenimo tiesa taps absurdiškų atsitiktinumų drama.

Šis nūdienos žmogų lydintis aiškumo reikalavimas nėra nei problema, nei nelaimė. Pirmiausia šį reikalavimą galima priimti kaip išbandymą, leidžiantį žmonijai bręsti. Tai yra tyrimo momentas kiekvieno žmogaus gyvenime ir ištyrimo užduotis visai Bažnyčiai. Išbandymo svoris parodo šio tyrimo momento svarbą Bažnyčios istorijoje. Tai nuskaistinimas, kuris gąsdina, tačiau atneš vaisių! Bažnyčia negali pabėgti nuo iššūkio, raginančio parodyti bei laikytis galutinės prasmės to, ką ji pati siūlo. Bažnyčios tarnų duodama šviesa privalo priminti palaimingojo regėjimo ir šlovingo prisikėlimo pažadą. Visa, kas nesirems šiais dalykais, neatlaikys ideologinių ar tiesiog žodinių atakų, nes galų gale be palaimingojo regėjimo ir šlovingojo kūno prisikėlimo Bažnyčioje niekas neturi prasmės. Taip yra ir su celibatu. Išbandymas meta mums iššūkį dar labiau įsigilinti į šį slėpinį. Anapus visų pernelyg žmogiškų apmąstymų celibato prasmė randama dieviškajame žvilgsnyje į paties Kristaus šlovingąjį kūną. Ten randame mūsų pačių prisikėlimo pažadą, nes krikštu mums skirta įžengti į amžinąją Asmenų akivaizdą mums dovanotoje šlovės šviesoje ir amžinojoje meilėje.

©“Bažnyčios žinios”